

Arrest

nr. 164 649 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 3 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 juni 2015 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Bij beslissing van 29 oktober 2015 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dat is de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.06.2015 werd ingediend door:

[K.R.] [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoerd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan een relatie te hebben met de heer [A.]. Een tijdelijke scheidings met haar partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst of een land daartoe bevoegd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar partner te verenigen.

Verder haalt betrokkene aan zwanger te zijn, het kind zou rond 09.06.2015 geboren worden. Echter betrokkene heeft nagelaten haar dossier aan te vullen met een geboorteakte van haar kind. Aldus kunnen wij dit niet aanvaarden als buitengewone omstandigheid.

Wat de totale verankering betreft, dit behoort tot de gegrondheid en wordt in deze fase niet behandeld. Het kan het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat het onafgebroken verblijf betreft, betrokkene haalt aan reeds 2 jaar in België te verblijven. Doch uit haar administratief dossier blijkt dat ze op 28.04.2015 in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring, met als binnenkomstdatum in België 02.04.2015. Aldus kan haar ononderbroken verblijf van 2 jaar in België niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verder haalt verzoekster aan dat zij niet terug zou kunnen naar haar moederland, Tjetjenië. Betrokkene verwijst vervolgens naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Echter er wordt aan verzoekster niet gevraagd om naar Tsjetsjenië te gaan. Betrokkene haalt aan van Kirgizische nationaliteit te zijn en dient zich voor een visum naar Kazachstan te begeven. Zij toont niet aan dat zij hiertoe niet in staat is. Wat de bewering betreft dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid om een "humanitaire machtiging te bekomen, hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene een beroep kan doen op artikel 9.2 (humanitair) of op artikel 10 (gezinshereniging) van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene verklaart dat ze de aanvraag niet kan richten vanuit haar land van herkomst omdat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou zijn van artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984. Wat de vermeende schending van dit artikel betreft, dient te worden opgemerkt dat de bescherming slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde of nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor

Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft haar sociaal netwerk, haar bindingen met België; haar werkwillegheid, haar kennis van de Nederlandse taal, dit behoort allen t t de gegrondheid en wordt in deze fase niet behandeld. Dit kan het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene haar aanvraag dient in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland is enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

1.3. Op 29 oktober 2015 wordt ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"[...] Word het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

  Krachtens artikel 7, eerste lid, 2  van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid van de wet):

Aankomstverklaring verstreken sedert 01.07.2015"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op:

"Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Schending art. 8 EVRM."

Verzoekster betoogt als volgt:

"Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni

1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid*
- het feit dat zij een relatie heeft met dhr. [A.] niet belet dat zij terugkan naar haar land van herkomst en na een tijdelijke scheiding met hem herenigd wordt*
- het feit dat verzoekster zwanger is van een kind, dat naderhand geboren is, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, aangezien het dossier niet werd aangevuld*

- er is geen bewijs van onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, zo zij dient zich te begeven naar Kazachstan om een aanvraag in te dienen
- er is geen bewezen schending van art. 8 EVRM
- de overige elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan en ook moet ingediend worden.

Daarnaast wordt gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoeker om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers, dan dient vastgesteld dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om de regularisatie van haar verblijf in België aan te vragen.

Dat het niet ter discussie staat dat verzoekster een relatie heeft en ook samenwoont met de heer [R.A.], erkend politiek vluchteling, en deze over legaal verblijf beschikt.

Dat zij ondertussen ook de ouders geworden zijn van een gezamenlijk kind.

Dat de duurzame relatie & gezinsvorming van verzoekster met dhr. [R.A.] als logisch gevolg moet en kan hebben dat verzoeker niet terugkan naar het land van herkomst temeer de nog zeer jonge leeftijd van het kind van verzoekster en dhr. [R.A.].

Dat er ook een negatief reisadvies werd voorgelegd dat bewijst dat zij niet terugkan.

Dat ten onrechte dit aanvullende stuk niet werd onderzocht of toch minstens niet op waarde werd geschat en er verder ten onrechte werd geoordeeld als zou dit niet van belang zijn.

Dat gemakshalve wordt gesteld alsof verzoekster zomaar de aanvraag in Kazachstan zou moeten indienen, doch verzoekster geen de minste verblijfsrecht of toegangsrecht heeft tot Kazachstan en integendeel in België verblijft.

Dat het vaststellen van de duurzame relatie en samenwonen tussen verzoekster en dhr [R.A.] en het feit dat zij ondertussen sedert jaren een gezin vormen en zij uiteindelijk zeer recent ook ouders zijn geworden van een gemeenschappelijk kindje reeds als voldoende reden kan beschouwd worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag van verzoekster in België in te dienen.

Dat er hierbij dient opgemerkt te worden dat én haar partner en haar kind erkend politiek vluchteling zijn, en zodoende de grootste voorzichtigheid aan de dag dient gelegd te worden bij het stellen van de vereiste om zich naar het land van herkomst dan wel Kazachstan te begeven om een aanvraag in te dienen.

Dat er niet kan verlangd worden dat verzoekster thans alsnog naar haar land van herkomst terugkeert en haar man en kind in de steek laat en daar een procedure opstart en vervolgens nog maanden dient te wachten in de grootste onveiligheid en onzekerheid op een antwoord.

Dat er bovendien geenszins enige zekerheid is dat verzoeker zal kunnen terugkeren naar België en er manifeste dreiging is van een lange afwezigheid en dus ook een manifeste schending van art. 8 EVRM;

Dat er schending is van de motiveringsplicht aangezien er in de bestreden beslissing geenszins enige motivering is terug te vinden betreffende de ingeroepen en manifest aan de orde zijnde schending van art. 8 EVRM of waarom deze dreigende schending niet zou dienen te leiden tot de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekster in België.

Dat er gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing net alsof de partner en het kind van verzoekster niet erkend zouden zijn als politiek vluchteling, minstens deze erkenning geen invloed zou hebben op de mogelijkheden tot terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst.

Dat in dit verband ten volle de jonge leeftijd van het kind van verzoekster in rekening dient te worden gebracht, waarbij het totaal tegenaangewezen is dat dit kind gedurende langere tijd gescheiden zou zijn van diens moeder, en anderzijds het ook niet aangewezen is dat het kind gedurende langere tijd gescheiden zou worden van diens vader desgevallend.

Dat het bovendien onmogelijk zou zijn voor verzoekster om met haar kind naar het land van herkomst terug te keren, gezien de erkenning van het kind als politiek vluchteling en de onmogelijkheid tot het bekomen van reisdocumenten dienaangaande.

Dat het minstens zeer risicovol en ten zeerste onverantwoord zou zijn om het kind mee te nemen naar het land van herkomst gezien diens erkenning als politiek vluchteling in België én verder de nauwe banden tussen Kazachstan en de Russische Federatie evenals de uitwisseling van informatie tussen beide landen.

Dat algemeen aangenomen wordt dat bij een dreigende schending van art. 8 EVRM er wel mogelijkheid moet zijn om alsnog in België de procedure op te starten.

De redenen die door verzoekster werd aangehaald werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Het is verder totaal ten onrechte dat argumenten kunstmatig worden opgesplitst tussen argumenten ten gronde en andere argumenten, terwijl de rechtspraak dienaangaande heeft geoordeeld dat argumenten zowel ten gronde als inzake ontvankelijkheid kunnen gelden.

De in de bestreden beslissing ontwikkelde argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt pertinente redenen voor een aanvraag in België zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Dat nochtans dient aangenomen te worden dat een duurzame relatie en samen-woonst met zijn partner die op een legale wijze in België verblijft, en het jarenlang verblijf samen met jarenlange integratie, en tenslotte de geboorte van een gemeenschappelijk kind, niet zomaar als een fait divers kan beschouwd worden doch wel degelijk bepaalde gevolgen gaat genereren en deze elementen niet zomaar als niet relevant aan de kant geschoven kunnen worden.

Dat ook de situatie in het land van herkomst van belang is bij de beoordeling van de aanvraag en ook hier dient aangenomen te worden dat niet a priori deze elementen kunnen afgewezen worden, doch integendeel, een grondig onderzoek inzake de ter-zake doende elementen zich opdringt.

Dat dit ook geldt voor wat betreft de elementen inzake onmogelijkheid tot terugkeer, en niet zomaar kan geëist worden dat verzoekster het één en ander nog bijkomend zou gaan bewijzen, wel integendeel, uit haar vlucht destijds en verder de erkenning als politiek vluchteling van haar partner en haar kind minstens een vermoeden van onmogelijkheid dient te worden afgeleid zoniet dan alleszins een noodzaak tot grote voorzichtigheid in de beoordeling dienaangaande.

Dat er trouwens een de facto onmogelijkheid bestaat gezien de aanwezigheid van het jonge kind."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

2.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

2.6. Verzoekster kan bezwaarlijk opwerpen, *“Dat er schending is van de motiveringsplicht aangezien er in de bestreden beslissing geenszins enige motivering is terug te vinden betreffende de ingeroepen en manifest aan de orde zijnde schending van art. 8 EVRM of waarom deze dreigende schending niet zou dienen te leiden tot de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekster in België”*, gezien er in de eerste bestreden beslissing kan gelezen worden, *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”*

2.7. Verzoekster is ervan overtuigd dat er, gelet op de elementen die haar zaak kenmerken, wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en zij wel degelijk de mogelijkheid moet hebben om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in België en dat van haar niet kan worden verlangd dat zij terugkeert, maar deze overtuiging kan de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen evenmin als verzoeksters niet nader geconcretiseerde opwerping dat *“als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers, dan dient vastgesteld dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om de regularisatie van haar verblijf in België aan te vragen”*.

2.8. Uit het administratief dossier waarin zich de in punt 1.1.bedoelde aanvraag bevindt, blijkt dat verzoekster heeft verwezen naar de onveilige situatie in Tsjetsjenië en in dit verband heeft verwezen naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Verwerende partij beoordeelt dit argument als volgt: *“Verder haalt verzoekster aan dat zij niet terug zou kunnen naar haar moederland, Tjetjenië. Betrokkene verwijst vervolgens naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Echter er wordt aan verzoekster niet gevraagd om naar Tsjetsjenië te gaan. Betrokkene haalt aan van Kirgizische nationaliteit te zijn en dient zich voor een visum naar Kazachstan te begeven. Zij toont niet aan dat zij hiertoe niet in staat is.”* Dit is een deugdelijke en pertinente overweging aangezien verzoekster in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag had meegedeeld dat ze de Kirgizische nationaliteit heeft en een kopie van haar Kirgizisch paspoort had toegevoegd aan haar aanvraag. Verzoekster kan gelet op de door de verwerende partij gedane beoordeling niet dienstig opwerpen, *“Dat ten onrechte dit aanvullende stuk niet werd onderzocht of toch minstens niet op waarde werd geschat [...]”*. Verzoeksters overtuiging dat *“er verder ten onrechte werd geoordeeld als zou dit niet van belang zijn”* mist manifest feitelijke grondslag omdat niet in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat het betrokken reisadvies niet van belang is. Verzoeksters bloot betoog *“Dat gemakkelijkschwege wordt gesteld alsof verzoekster zomaar de aanvraag in Kazachstan zou moeten indienen, doch verzoekster geen de minste verblijfsrecht of toegangsrecht heeft tot Kazachstan [...]”* toont niet aan dat de gedane beoordeling kennelijk onredelijk is of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat zij met een Kirgizisch paspoort *“geen de minste verblijfsrecht of toegangsrecht heeft tot Kazachstan”*.

2.9. Voorts benadrukt verzoekster dat zij en haar partner een gemeenschappelijk kind hebben, dat dit ook een erkend vluchteling is, en dat deze elementen niet ter betwisting staan. Te dezen merkt de Raad op dat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar betoog. De eerste bestreden beslissing stelt immers, *“Verder haalt betrokkene aan zwanger te zijn, het kind zou rond 09.06.2015 geboren worden. Echter betrokkene heeft nagelaten haar dossier aan te vullen met een geboorteakte van haar kind. Aldus kunnen wij dit niet aanvaarden als buitengewone omstandigheid.”* Deze beoordeling vindt steun in het administratief dossier waarin zich slechts een zwangerschapsattest bevindt, opgesteld door dokter Ch.V., waaruit blijkt dat verzoekster zwanger is en vermoedelijk op 9 juni 2015 zal bevallen. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift ook geen geboorteakte van dit kind, laat staan het bewijs dat dit een gemeenschappelijk kind is van haar partner en dat het de status van vluchteling heeft. Er wordt zelfs niet aangetoond dat er überhaupt een kind is geboren. Verzoekster kan zich in haar verzoekschrift dan ook niet dienstig steunen op het gegeven dat zij een kind heeft, dat dit een gemeenschappelijk kind betreft met haar partner en dat dit kind een erkend vluchteling is om aan te tonen dat de door de verwerende partij getroffen beslissing kennelijk onredelijk is of strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of met artikel 8 EVRM .

2.10. Voor wat betreft haar partner, R.A., heeft verzoekster in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag onder het kopje *“Bewijzen van integratie”* kenbaar gemaakt dat hij erkend is als vluchteling, maar zij heeft nergens in haar aanvraag ontwikkeld dat het feit dat hij erkend vluchteling is, een buitengewone omstandigheid uitmaakt die haar toelaat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen. Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk stellen dat er in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd wordt alsof haar partner niet werd erkend als vluchteling. Het is niet aan de verwerende partij om ambtshalve na te gaan of deze erkenning als vluchteling *“geen invloed zou hebben op de mogelijkheden tot terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst”*. Evenmin kunnen er in dit verband vermoedens gelden, zodat verzoekster niet dienstig kan opwerpen dat uit *“haar vlucht destijds en verder de erkenning als politiek vluchteling van haar partner en haar kind minstens een vermoeden van onmogelijkheid dient te worden afgeleid”*, nog daargelaten de vaststelling dat een *“vlucht”* van verzoekster nergens uit blijkt, vermits ze in 2015 het Rijk is binnengekomen met een geldig nationaal paspoort voorzien van een visum. Het komt de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe om klaar en duidelijk de buitengewone omstandigheden in de zin van dit wetsartikel uiteen te zetten. Verzoekster kan ook niet dienstig voor het eerst in het verzoekschrift het argument ontwikkelen dat gezien haar partner een erkend vluchteling is, *“de grootste voorzichtigheid aan de dag dient gelegd te worden bij het stellen van de vereiste om zich naar het land van herkomst dan wel Kazachstan te begeven om een aanvraag in te dienen.”* Alleszins toont zij haar betoog aangaande *“de nauwe banden tussen Kazachstan en de Russische Federatie evenals de uitwisseling van informatie tussen beide landen”* niet aan.

2.11. Verzoekster houdt in haar verzoekschrift voor dat er sprake is van een duurzame relatie en samenwoning met haar partner, dat zij al jaren samenwonen en dat de beslissingen op dit vlak een schending vormen van artikel 8 EVRM, maar van een verzoekende partij die zich beroept op een schending van artikel 8 EVRM kan worden verwacht dat ze aantoont dat ze een gezinsleven leidt dat onder de bescherming valt van dit verdragsartikel. Dit wordt echter niet aangetoond, noch blijkt het uit de stukken van het administratief dossier. Verzoekster maakte blijkens haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag slechts een kopie van een verblijfskaart over van de heer A. Zelfs indien er sprake zou zijn van een gezinsleven met de heer A. dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM, dan toont verzoekster met haar algemeen betoog dat het gaat om een onbepaalde lange afwezigheid niet aan dat de in de eerste bestreden beslissing gedane beoordeling dat het enkel gaat om een tijdelijke scheiding totdat zij zich in orde heeft gesteld met de documenten die vereist zijn voor haar binnenkomst, strijdig is met artikel 8 EVRM. De Raad stelt nog vast dat er ook geen sprake is van een wettelijke samenwoning van verzoekster en haar partner in welk geval zijn zich kan beroepen op de toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 12 bis, §1, 3°, van de Vreemdelingenwet of artikel 12 bis, §2, van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling bevat trouwens een termijn voor de behandeling van de visumaanvraag.

2.12. Verzoeksters hypothetisch betoog en bloot betoog dat als zij naar het land van herkomst dient terug te keren zij *“vervolgens nog maanden dient te wachten in de grootste onveiligheid en onzekerheid op een antwoord. Dat er bovendien geenszins enige zekerheid is dat verzoeker zal kunnen terugkeren naar België en er een manifeste dreiging is van een lange afwezigheid”* kan de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.13. De verwerende partij stelt op pertinente wijze vast, *“Wat betreft haar sociaal netwerk, haar bindingen met België; haar werkwillegheid, haar kennis van de Nederlandse taal, dit behoort allen tot de gegrondheid en wordt in deze fase niet behandeld. Dit kan het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Deze afweging is in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Immers stelde dit rechtcollege *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.14. Verzoeksters overtuiging dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende, nauwkeurig en volledig is, dat de ontwikkelde argumentatie manifest in strijd is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat pertinente redenen voor een aanvraag in België zomaar opzij worden geschoven, dat de aangevoerde elementen zomaar als niet relevant aan de kant worden geschoven, dat de aangehaalde redenen nooit afdoende werden beantwoord, dat de argumenten kunstmatig worden opgesplitst tussen argumenten ten gronde en andere argumenten en dat een onderzoek ten gronde van de door haar aangevoerde elementen zich opdringt, toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing is

getroffen op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.15. In een tweede middel werpt verzoekster op:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending art. 8 EVRM”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurs-handeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen argumenten inzake de onmogelijkheid tot terugkeer.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat zelfs een afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker heeft met België (zie o.m. zijn duurzame relatie, samenwonen en gezinsvorming met dhr. [A.], en haar ouderschap over het gemeenschappelijk kind).

Het feit dat verzoekster nooit een asielaanvraag heeft ingediend, maakt dat de argumenten die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing en het indienen van een aanvraag in België, zoals daar zijn de gezinsvorming in België enerzijds en het negatief reisadvies inzake moeilijkheden in het land van herkomst anderzijds, nooit in het kader van enige andere procedure reeds zijn beoordeeld.

Het is niet omdat verzoekster geen politiek asiel heeft aangevraagd, dat zij thans haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in huidige procedure ingeroepen redenen.

Het gaat in dit verband niet op om zomaar gratis te gaan beweren alsof er nog andere procedures gevolgd kunnen en zelfs moeten worden via de Belgische ambassade in het land van herkomst.

Het gaat in dit verband zeker ook niet op om de zaken te gaan voorstellen alsof hij zomaar in het land van herkomst de aanvraag kan indienen.

Dat verzoeker nu juist niet terugkan naar zijn land van herkomst en bijgevolg deze procedure dan ook niet kan indienen in het land van herkomst.

Dat in de bestreden beslissing gratis wordt van uitgegaan van de hypothese dat verzoeker zomaar een visum zou kunnen bekomen, doch de werkelijkheid erin bestaat

dat eenmaal verzoekster terug naar haar land van herkomst zou zijn gegaan, zij bijna zeker onmiddellijk problemen zal krijgen met de Russische autoriteiten en zelfs nooit de mogelijkheid zal hebben om enig visum aan te vragen en zekerlijk niet te bekomen vanwege de Belgische overheid.

Dat het één en ander in deze nog prangender is gezien het feit dat in casu de aanvraag ook niet in het land van herkomst kan/moet ingediend worden, aangezien in de geboortestreek van verzoekster geen Belgische ambassade is, en verzoekster zou moeten gaan naar de ambassade in Kazachstan, weze honderden/duizenden kilometers van diens geboortestreek vandaan en ook duizenden kilometers van haar gezin vandaan.

Dat de motivering die verwijst naar onmogelijke procedures / hypothesen dan ook geenszins afdoende is en dient afgewezen te worden.

Dat in dit verband dient vastgesteld te worden dat er negatief reisadvies wordt afgegeven door de Belgische overheid, zodoende dat het toch wel duidelijk is dat er ernstige problemen zijn in het land van herkomst.

En dit reisadvies thans niet zomaar aan de kant geschoven kan worden met de bewering dat verzoekster niet naar Tsjetsjenië terugmoet maar wel in Kazachstan een aanvraag dient in te dienen.

Dat het integendeel zo is dat een negatief advies om te reizen a fortiori dient te gelden voor een gepland verblijf van ettelijke maanden.

Zoals al hoger gesteld kan de motivering dat de aanvraag niet in de geboortestreek maar in Kazachstan dient ingediend te worden geen voldoende reden zijn ter ontkrachting van de ingeroepen onmogelijkheid”.

2.16. Verzoekster preciseert niet welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht door de bestreden beslissingen, andere dan deze die zij reeds heeft opgeworpen en geschonden acht, namelijk het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht. Het komt de Raad niet toe dit te gaan distilleren uit het betoog van verzoekster. De Raad acht het middel dan ook onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*.

2.17. Voor wat betreft de geschonden geachte materiële motiveringsplicht verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.2.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.18. Verzoekster werpt op, *“In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat zelfs een afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker heeft met België (zie o.m. zijn duurzame relatie, samenwoning en gezinsvorming met dhr. [A.], en haar ouderschap over het gemeenschappelijk kind).*

Het feit dat verzoekster nooit een asielaanvraag heeft ingediend, maakt dat de argumenten die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing en het indienen van een aanvraag in België, zoals daar zijn de gezinsvorming in België enerzijds en het negatief reisadvies inzake moeilijkheden in het land van herkomst anderzijds, nooit in het kader van enige andere procedure reeds zijn beoordeeld.

Het is niet omdat verzoekster geen politiek asiel heeft aangevraagd, dat zij thans haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in huidige procedure ingeroepen redenen”.

2.19. Dit betoog mist echter feitelijke grondslag aangezien in de eerste bestreden beslissing nergens kan worden gelezen en hieruit evenmin kan worden afgeleid dat het gegeven dat verzoekster wordt geacht afstand te hebben gedaan van haar asielaanvraag omdat zij zich niet heeft aangemeld voor het interview en het gegeven dat de door haar ingeroepen omstandigheden nooit in het kader van enige andere procedure reeds werden beoordeeld, maken dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden als onontvankelijk worden beschouwd.

2.20. Verzoekster acht het *“gratuit”* dat in de eerste bestreden beslissing verwezen wordt naar andere volgens haar oordeel *“onmogelijke”* procedures die gevolgd kunnen worden in het land van herkomst, maar deze overtuiging en haar hypothetische bespiegelingen aangaande het verloop van deze procedures in het buitenland tonen niet aan dat deze verwijzing strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de geschonden geachte beginselen van behoorlijke bestuur.

2.21. Verzoekster betoogt *“Dat het één en ander in deze nog prangender is gezien het feit dat in casu de aanvraag ook niet in het land van herkomst kan/moet ingediend worden, aangezien in de geboortestreek van verzoekster geen Belgische ambassade is, en verzoekster zou moeten gaan naar de ambassade in Kazachstan, weze honderden/duizenden kilometers van diens geboortestreek vandaan en ook duizenden kilometers van haar gezin vandaan”* doch te dezen dient de Raad op te werpen dat verzoekster niet dienstig voor het eerst in haar verzoekschrift een buitengewone omstandigheid kan ontwikkelen die zij niet heeft ontwikkeld in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

2.22. Waar verzoekster opnieuw het negatief reisadvies aanhaalt van de FOD Buitenlandse Zaken volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.23. In een derde middel werpt verzoekster op:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst moet indienen.

Dat evenwel de ingeroepen redenen inzake onmogelijkheid tot terugkeer, als buitengewone omstandigheid dienen te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt “Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”.

Dat verzoekster omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- *de verzoekster onderhoudt een duurzame relatie met dhr. [R.A.], met wie zij een gezin vormt en die over legaal verblijf in België beschikt als erkend politiek vluchteling. Zij hebben samen ook een kindje.*
- *de verzoekster woont sedert geruime tijd in België en ook het kindje werd geboren in België.*

Dat ingeval verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren niet enkel de situatie van verzoekster maar ook van haar gezin ten zeerste ontwricht wordt.

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekster en haar partner geenszins gebaat zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag in te dienen.

Wel integendeel, verzoekster en haar kind bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is gezien de reeds aangehaalde elementen maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekent.

Dat zomaar gratis deze argumentatie aan de kant wordt geschoven.

Dat onmogelijk kan ingezien worden hoe het één en ander gemakkelijk haalbaar zou zijn in casu voor verzoekster gelet op alle argumenten hier ontwikkeld, en het maar

normaal is dat verzoekster de aanvraag art. 9 BIS VW in België kan indienen in de hier aan de orde zijnde omstandigheden.

Verzoekster verwijst naar het feit dat er een zeer sterke band ontstaan is met België gezien haar partner en haar kind in België over legaal verblijf beschikken als erkend politiek vluchteling.

Het staat vast dat als verzoekster thans gedwongen zou worden terug te keren naar diens geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben en het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden te worden.

Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS VW.”

2.24. Er kan voor wat betreft de opgeworpen schending van de materiele motiveringsplicht verwezen worden naar het gestelde in punt 2.2.

2.25. Met haar theoretisch betoog inzake de invulling van het begrip buitengewone omstandigheden toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling aan dit begrip heeft gegeven die afwijkt van de wijze waarop dit volgens verzoekster dient ingevuld te worden.

2.26. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering dat een terugkeer naar het land van herkomst zware en nefaste gevolgen heeft, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift in combinatie met het aanhalen van wat er in artikel 3 EVRM kan gelezen worden, niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non.

2.27. Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM, doet verzoekster niet meer dan deze bepaling te citeren en een algemeen nietszeggend betoog te voeren waarbij ze haar gezinsleven en privéleven in België niet nader concretiseert. Te dezen kan nog worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.28. De overtuiging van verzoekster dat de eerste bestreden beslissing ten onrechte werd getroffen, dat haar argumentatie *“gratuit”* aan de kant werd geschoven, dat de door haar ingeroepen omstandigheden wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen, dat haar belangen en deze van haar partner niet gediend zijn met een terugkeer naar het land van herkomst omdat ze zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling, dat het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is gezien de aangehaalde elementen maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekent, kan de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. De Raad ziet niet in waarom de aanvraag van een verblijfsmachtiging in het buitenland maakt dat verzoekster niet meer kan bogen op de argumenten ten gronde die zij in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag heeft ingeroepen.

Het derde middel is niet gegrond.

2.29. In een vierde middel werpt verzoekster op:

“SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“In KIRGISTAN evenals in RUSLAND komen tot op heden ten aanzien van personen van Tsjetsjeense origine verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard.

De situatie is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de geboortestreek van verzoekster in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verskillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de regio van waar verzoeker afkomstig is.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking het slachtoffer was groepsvervolgung, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan onmenselijke behandeling.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit het land van herkomst van verzoekster die er geenszins op verbeterd is;

Minstens is het zo dat deze situatie diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering en vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat de situatie tot op heden in er een is waarbij verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat de ingeroepen redenen, zo ook de onmogelijkheid tot terugkeer in het kader van huidige procedure alle dienen beoordeeld te worden door verwerende partij, en het niet opgaat te stellen dat het één en ander reeds werd onderzocht in een andere procedure, met een ander voorwerp.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

Dat in elk geval in casu nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen.

Dat om de redenen hogervermeld niet enkel de afwijzende beslissing inzake de aanvraag art. 9 BIS VW dient ongedaan gemaakt te worden, doch tevens het medebete -kende bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat een gebeurlijke uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert in hoofde van verzoeker (zie aangehaalde elementen hierboven), en om deze reden tevens de schorsing van de bestreden beslissingen wordt gevraagd.

2.30. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoekster niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mag worden besloten dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist.

2.31. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing zijn op een zuiver administratieve beslissings-procedure zoals de procedure inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarin verzoekster de mogelijkheid heeft gehad alle elementen en stukken aan te brengen die zij wenselijk acht en verzoekster kan er dan ook niet dienstig naar verwijzen.

2.32. Er kan voor wat betreft de opgeworpen schending van de materiele motiveringsplicht verwezen worden naar het gestelde in punt 2.2.

2.33. Verzoekster stelt dat er in Kirgistan en Rusland sprake is van verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voor personen van Tsjetsjeense origine en dat de situatie er "ernstig en precair" is. Echter houden de bestreden beslissingen geen terugkeer in naar Rusland zodat de behandeling van Tsjetsjenen in Rusland niet dienstig is. Voorts volstaat een algemeen betoog inzake problemen van mensenrechtenschendingen voor personen van Tsjetsjeense origine in Kirgistan te dezen niet, net zo min als een algemene verwijzing naar rechtspraak van de voorloper van de Raad, namelijk de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen die sedert afgerond tien jaar is opgeheven. Er worden geen concrete gegevens of stukken aangehaald die wijzen op een mogelijk risico in Kirgistan op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De Raad kan op basis van een dergelijk algemeen betoog van verzoekster, dat niet wordt onderbouwd met objectieve stavingstukken, niet vaststellen dat verweerder zou zijn tekort geschoten in zijn plicht om eventuele aanwijzingen op een schending van artikel 3 van het EVRM op rigoureuze wijze te onderzoeken en hieromtrent te motiveren. De Raad ziet voorts niet in wat de relevantie is van de in het verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van het Hof van

Justitie inzake de toekenning van de subsidiaire bescherming wat geen uitstaans heeft met de bestreden beslissingen. Verzoekende partij blijft volledig in gebreke om ook maar enige concrete aanwijzing te geven dat er in haren hoofde een reëel risico bestaat op onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar het land van herkomst, of dat zij aan de verwerende partij hiertoe gegevens had verschaft die niet in ogenschouw werden genomen.

2.34. Verwerende partij kan gelet op wat kan worden gelezen in de in punt 1.1.bedoelde aanvraag voorts volledig worden gevolgd wanneer ze in haar nota stelt, *“Verzoekster lijkt overigens bewust verwarring te willen scheppen omtrent haar land van herkomst of verblijf. Zij stelt immers van Kirgizische nationaliteit te zijn, terwijl zij in haar aanvraag stelde dat zij geenszins gebaat is met een terugkeer naar Tsjetsjenië en een reisadvies aangaande Rusland toevoegde. Thans in haar verzoekschrift verwijt zij verwerende partij geen onderzoek te hebben gevoerd naar de situatie in Kirgistan en Rusland.”*

2.35. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel

2.36. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Gezien de schending van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden werd (RvS 28 februari 2005, nr. 141.340).

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA